

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD.

No. 18.

Tacoma, Wash. Sept. 25, 1893.

Vol. 3.

Afsked fra Verden.

(Af C. Hauch)

Det er paa Tibe, bort jeg vandre maa,
Den blege Død har lammet mine Kræfter.
Det dunkle Eventyr, jeg skal bestaa,
Som Sjælen frygter og dog længes efter.

Hvad mest jeg elsked, sandt i Graven skjul,
Og ingen Ungdomsven jeg har tilbage.
Jeg stod i Verden som en fremmed Fugl,
Hvis Sang kun var et Sul fra soundne Dage.

Hvad jeg har virket, har jeg fast forglemt.
Det spredtes rundt som Løv for alle Vinde,
Nun Et jeg ved, det har mit Hjerte gjemt,
Min Barndoms Tro, den gif mig ei af Minde.

Og jeg har forflet rundt i mangen Voj.
Og jeg har fiddet ved de Bises Side,
Trods deres Ord blev jeg lige floj
Paa det, som allerhelst jeg vilde vide.

Thi Jordens Røgt ei give kan Bæsteb
Om, hvad der skimtes gjennem Gravens Rister,
Og hvad enfoldig Fromhed her ei ved,
Det sees ei heller i de Bises Skrifter.

Wog var der En, hvis Nie længer saa,
Hvis Ord skal staa, naar Jordens Røgt forsvinder,
„Hvo ikke bli'er som en af disse Smaa“
Saa talte han, „ei Himlens Veie finder“.

Du Fredens Mand, forlad da du mig ei!
Og tag den Kundskab bort, der mig forvirrer!
Udflet min Synd, og led du mig paa Bei
Igjennem Dødens Nat til Livets Rilder!

(Efter For. Hjemmet.)

Alen af Guds Naade er jeg det, jeg er, og
hans Naade mod mig har ikke
været forgjæves. 1 Kor. 15.

Saaledes taler Apostelen Paulus, og hans Liv saavel
som hans Endeligt beviste, at han talede af Hjertets Over-
bevisning. Af Naade er jeg det, jeg er. Han kunde vel ogsaa
rose sig af sine Gjerninger, han vidste intet med sig selv, han
havde en god Samvittighed. Men han forlod sig ikke i mindste
Naade paa sit Hjerte, sine Dyder eller sin Samvittighed. Af
Naturen var han Kjød og Blod, en Synder for Gud. Men
Guds Naade var Aarsagen til hans Tro og hans Dyder. Fra
Naadens Væld øste han med Troens Haand alt Godt: Tro-
en, Haabet og Kjærligheden. Han gif med en stadig Følel-
se af Uværdighed for Gud til den mindste Naade og Gæde, han
havde forfulgt Guds Menighed, og dette var i hans Vind den
første Synd, derfor ansaa han sig selv som et utildigt Foster,
som den ringeste af Apostlerne, Kjønt han havde udrettet mere
for Guds Sag end alle de andre. Men dette var ikke hans
Dyd og Gæde, det var et Bærf af Guds Naade, af Kristi
Frelses Kraft, af Evangeliet til Saliggjørelse. Kjød og Blod
vød vel imod ogsaa hos ham, men Naadens Drift og Virk-
somhed herskede over det gamle Mennefte, som blev forskæ-
flet med alle dets Lyster og Begjæringer. Med det Gode, Guds
rige og uforskyldte Naade, overvandt han det Onde.

„Og hans Naade mod mig har ikke været forgjæves.“
Der er Lovsang og Taksigelse i disse Ord. I Kærligheds og
Troens Lydighed gif han Korsets Gang, fulgte han Kristi
Fodspor. Han bespurgt sig ikke med Kjødets Sands som er
Fiendskab mod Gud, men uden Sul og uden Modvilje fulgte
han Naadens Drift. Og dette er et Kjendetegn paa Guds
Børn. Varsom vi drives af Guds Naad, da ere vi Guds
Børn. Det er ikke tungt at være et Guds Barn, blot man
holder sig til Guds Naade.

Jo dybere vi trænger ind i Naadens Storhed og Kraft,
jo inderligere vort Samsind bliver med Kristus vor ailmægtige

og trofaste Ven, desto større og rigere Glæde og Trøst skal vi erfare. Hvad Hjertet er for Livet hvad den friske Kilde er for den tørstige, hvad det sunde, nærende Brød er for den hungrende, det er Guds Naade i Kristo for Herrens troende Skare paa Jorden. Derfor er det saligt at æde Brød, i Guds Rige. Jeg er det Livsens Brød, siger Kristus. Hvo som drikker af det Vand, jeg vil give ham, skal ikke tørste evindeligt.

Alt, hvad Kristus har gjort for os, alt hvad han fremdeles gjør for sin Kirke og for enhver og i enhver af sine troende Efterfølgere, er Naade. Bevidstheden og Visdommen om Naaden eller i det mindste Længselen derefter er Grundtrækket i en sand Kristens Hjerte og Sind. Hans største Øst og Trang er at vandre under Guds Naades Skygge og Vinger.

Dreven af Guds Naade og baaret af Kristi store ubegribelige Kjærlighed fra den Dag, det saldt ham haardt at slampe mod Braadden, udbryder Paulus: „og hans Naade mod mig har ikke været forgjæves.“

Dette er det sandeste Bevis for Guds Naades Kraft og Virkelighed.

Kjære Læser, vil du være det, du er, af Guds Naade, vil du, at Guds Naade mod dig ikke skal være forgjæves?

For enhver er Guds Naade forhvervet, Guds Naade er mod enhver i rigeste Maal og i største Fylde! O lad ikke Guds Naade være forgjæves! Intet er oversflødigt end Guds Naade i Kristo;—saa fortvivl ikke over dine Synder, dine mange Feil og Brøst. Gaa freidigt hen til Naadens Kilde, den Herre Kristus, og saa Opreisning, Styrke og Frimodighed.

Commonskolens stærke og svage Sider.

(Fortsat fra forrige Nummer.)

Utilstrækkelig er altsaa Commonskolen, fordi den kun lægger an paa at paavirke den ene Side af Menneskets Sjæleliv, Forstanden og Følelsen, medens Hjerte- eller Viljeslivet bliver uberørt.

„Den bedste Kristen er den bedste Borger“, siger et gammelt Ord; og er dette sandt, saa er Commonskolen utilstrækkelig endog seet fra et rent borgerligt Standpunkt.

Men Commonskolen er derfor ikke oversflødig; tværtimod, den er nødvendig. Thi uden den vilde mange, om ikke de fleste Børn opvære i den tykkeste Uvidenhed og omsider falde tilbage i Barbarisme. Commonskolen er dog, trods dens Utilstrækkelighed og øvrige Mangler, Bæreren af Nutidens Civilisation, og vi vilde ikke være Børn af vor Tid, hvis vi vovede at lade nedseende om den. Commonskolen er derfor ogsaa populær, fordi den tilfredsstiller alle amerikanse Borgeres Krav paa reelle Kundskaber og derved stiller dem paa Høide med andre civiliserede Nationer med Hensyn til Oplysning og Dannelse. Derfor er den ogsaa, og har været, det amerikanske Folks Kjælebarn, og dens Stilling er bleven stærkt bekræftet ved heldig Lovgivning, saa den aldrig vil — menneskelig talt — behøve at lægge ind Klaxerne af Mangel paa Midler. — Men et Kjælebarn pleier sjelden at være et godt Barn. Er nu Commonskolen saa god, som den kunde og

burde være? Jeg tror ikke, der bør svares et ubetinget ja herpaa. For det første tror jeg, man er altfor ligegyldig med Uddannelsen og Ansættelsen af Lærere. Der kræves, baade formeget og forlidet af dem, og man er altfor tilbøjelig til at se paa Skillingen og lade Dygtigheden gaa. Naar jeg sagde, at der fordres baade formeget og forlidet med Hensyn til Lærerenes Kvalifikationer, mente jeg nærmest, at man kræver en hel Del theoretiske Kundskaber — ofte Bestarelse af helt videnskabelige Spørgsmaal, der ikke har nogen praktisk Nytte heri kræves der formeget. Men med Hensyn til deres intellektuelle Udvikling, samt Renhed og Fasthed i Karakteren tages det ikke saa nøie, kræves der altfor lidet. Og saadan som Læreren er opdraget, vil han igjen opdrage Børnene.

Dernæst drives der altformeget „experimental work“, med Hensyn til Undervisnings og Opdragelses Maader og Midler. Skolen skal „improves“ — hvert Aar. Følgerne heraf viser sig i forøgede unødvendige Udgifter, og i Ustøthed baade hos Læreren og Eleverne, og man kan saaledes heller ikke vente den forønskede Udvikling og Fremgang hos dem.

Endelig er det en af Commonskolens svageste Sider, at den ikke har nogen fast Lærerstand. Den bruges af de fleste Lærere kun som et Trappetrin til højere og mere ærefulde Stillinger. Mesteparten af dem er unge (næsten smaa) Bønder, der ialmindelig meget snart gaa ind i Ugtstanden og saaledes gaar tabt for Skolen. Dette gjør naturligvis, at der bliver en stadig Stiften af Lærere, saa ingen blir fuldt ud kjendt langt mindre fortrolig, hverken med Børnene eller deres Forældre, og enhver ved, hvor skadeligt det virker paa en Skole, især en Børneskole. D s m. A s l a k s e n.

Kina og Kina-missionen.

(Missionsforedrag ved Luther-Seminar af J. L.)

Sluttes.

Missionen i Kina har ingen lang Historie. Det er i det højeste 40 Aar, siden Kirken begyndte at arbejde der, d. v. s. den protestantiske Kirke. Den romerske katolske Kirke har allerede i 300 Aar missioneret i Kina. Protestanterne driver dog Arbeidet i større Maalestok end Katolikerne. Protestanternes Arbeide har allerede båret ikke saa faa lykkelige Frugter. De har saaet bragt det glade Budskab til en ikke liden Skare. De arbejder haardt for at faa Afguderiet udryddet, og det har lykkes paa ikke saa Steder. De opretter Skoler for Børn, Pigeskoler og Gutteskoler, Collegier og teologiske Seminarier. De har oversat paa kinesisk den hele Bibel, Salmebøger, Katekismer, dogmatiske og etiske Bøger og en hel Del af den vestlige Civilisations kirkelige og videnskabelige Literatur.

Kineserne har i en lang Tid seet mistænkelig til dette Arbeide. De er saa tilbøjelige til at tage alt op i den gale Mening. De frygter for, at ethvert Stykke Land, som en Missionær tjøber, nu er blevet et Stykke fremmed Land. De beskylder Missionærerne for de afskyeligste Forbrydelser, at de stjæler Kvinder og Børn, at de tager Vinene ud af Spæd-

børn for at gjøre Medicin deraf, at de er Spioner fra fremmede Lande, som agter at besætte sit Herredømme ved at bryde ned al bestaaende Ret og Orden og indføre nye Skikke og Love. Men denne Mistanke begynder nu mere og mere at svinde. Missionen har nu begyndt at finde mere Anklang hos dem, og mange af de indfødte har begyndt at hjælpe de fremmede i deres Arbeide. De protestantiske Missionærers Antal er vel omtrent 16 00. Fra England er der fra 20 Missionsseksler sendt 1085 Missionærer. Fra Amerika er der gennem 15 Seksler sendt 395, og 5 tytte Seksler har sendt 65, ialt 1545. Men ogsaa andre Lande s. Eks. Norge og Sverige har sendt Missionærer, og vi kan vel trygt sætte Tallet til 1600. Katoликerue har sendt 628. Disseres Arbeide bestaar i at prædike, undervise i Skolerne og arbeide i Hospitalerne som Læger baade for legemlige og aandelige Sygdomme, samt at udbrede Bibelen og andre Bøger af vækkende, opbyggende og belærende Indhold. Og disse Missionærer har Hjælp af 3000 indfødte Prædikanter, Lærere og Kolportører. Over 500 Menigheder er stiftede. I Missionskolerne gik i 1890 over 20,000 Elever Undervisning, og i de hundrede Hospitaler var der samme Aar 150,000 Patienter. 660,000 Bøger blev udbredte. Og Folket begynder at se mere venlig og umistænksomt til dette Arbeide. Missionærerne kaldes nu ikke længere „de fremmede Djævlé“, men blot „de fremmede“; Folket samles i større Skarer for at lytte til Prædikenen. Kirkerne er bedre besøgte. Og man er nu ikke saa hange for at betro sig til Hospitalernes Læger. Forældrene er mere villige til at sende Børn til de kristnes Skoler, og Boghandelen vokser stadig. Ja, Folket begynder endog at understøtte Missionen med Pengebidrag. 13 Aar siden indløb der fra 13,000 indfødtes 9000 Daler om Gave til Missionen. Sjør kom der ind fra 40,000 indfødte 40,000 Daler.

Men hvad er dette Arbeide i et saa stort Land? Vi maa spørge, som Andreas spurgte, da Jesus besøgte 5000 af 5 Bygbrød og to smaa Fiske: „Hvad er det blandt saa mange?“ Her er vel ikke Mangel paa Forraad, men her er Mangel paa dem, som skal bære det frem. Hvorledes skal denne store Folkemasse faa smage Livsens Brød, naar der er saa faa til at bringe det frem og dele det ud? Hvad er 1600 Missionær blandt 400,000,000 Hedninger? Det er det samme som 1 Missionær for hver 250,000 Hedninger. Her trænges visselig, at vi forener os i Bøn om, at Herren vil sende Arbeidere ud i denne store Høst. Der maa virkelig gøres store Opoffrelser, hvor Røden raaber saa lydelig. Tænk, ikke en Fjerdedel af en Million af Kineserne har hørt Evangeliet. Og tænk, der er 400 Millioner Hedninger i Landet 200,000 er blot en 2 Tusenddel af Landets Indbyggere. I en saadan Folkemasse kan der beregnes, at 13 Millioner dør hvert Aar, 33,000 udsbte Hedninger hver Time. Er ikke dette en hjertegribende Tilstand? Og maatte ikke ethvert kristeligt Kirkesamfund føle sig forpligtet til at begynde en Mission her saa snart som muligt og med saa store Kræfter som muligt? Vi maa erindre, at vi har at gjøre med noget nær civiliserede Hedninger. Vi arbeider her lige overfor en Verdensmagt. Det er ikke et Folk, som

befinder sig i Barnearene, og heller ikke gaar det i Barndommen. Men det er et sterkt og kraftigt Folk. Kina har en vel udrustet Krigs- og Handelsflaade, store Kaabeverksteder, og et velordnet Telegraphsystem. Landet staar endnu tilbage, hvad Transportmidler angaar, men nogle faa Aar vil se store Forandringer i dette Stykke. Kina er uden tvivl udsæet til at spille en vigtig Rolle i Fremtidens Historie. Vel er det ikke tænkeligt, at dette Rige vil, som Lord Botsfory erklærede, lægge under sig Rusland og Indien og bringe England og de forenede Stater til at staa. Men man kan dog ikke bestemt sige, hvad denne Kæmpes Kræfter vil formaa. Vi mindes, hvorledes Mongolerne i det 13de Aarhundrede under Genghis Khan herjede og underlagde sig Landet fra Korea til Arabien, og hvorledes hans Sønnesøn Batu afbeses ødelagde den russiske Hær og slog hele Europa med Skæb. Vi mindes, hvorledes Timon Ank i den Hensigt at underlægge sig hele Verden opnaaede at blive Herster over hele det vestlige Asien, halve Rusland og en Del af Egypten. Reiseren af Kina, Himmelenes Søn, som han kaldes, troes af Kineserne at skulle blive engang i Tiden den hele Verdens Keiser. Og man paastaar, at den Tid vil komme. Vad nu det staa; men skulde en saadan Tid komme, og hvem vil forsikre os, at dette er saa ubesels umuligt, da var det vel, om de hedenste Kinesere ikke tilføiede Kristendommen en allfor sørgelig Ulykke. Kristendommens Selvopholdelsesdrift tvinger den til at tage de Forholdsregler, som alene kan sikre den mod det beklageligste Nederlag, og disse er at missionere med al Kraft hos dette Folk.

Det beror paa Kristenslandes Bundenhed eller Iver i Missionsgjerningen, om Kina skal blive Kristendommen til Gavn eller Skade. Naar den Tid kommer, da disse myldrende Millioner bryder ud i Verden for at gjøre sit Krav paa Herredømme over alle Verdens Riger gjældende, da var det vel, om dette store og mægtige Folk var et kristent Folk.

Luther i England.

Paa Reformationens første Tidspunkt sket Luthers Skrifter over alle Lande. Flere blev oversatte, andre læstes paa Latin. I England vandt de stor Indgang og Indflydelse. Lorbisboppen af London ledsagede en Oversættelse af Luthers Skrift mod Erasmus fra Rotterdam med en særdeles gunstig Anbefaling. Det samme skede ogsaa med Luthers heilige Udtæggelse af Pauli Brev til de Galater. Reformationen begyndte saaledes godt ogsaa i England, den Gang. Hvis den havde faaet gaa sin stille Gang, var maaske England blevet lutherst. Men Politisk og Kongestyre lagde sig imellem, og Enden blev da den engelske bispepelige Kirke med dens talrige Modpartier: Presbyterianere, Independenter o. s. v.

Alligevel finder vi endog i vor Tid, at de bedste Forfattere i den engelske Kirke laaner Udtalelser fra Luther og vor Kirkes rettroende Fædre.—Erkebispens af Dublin Tench anfører saaledes meget ofte Luther, Bengel, Kundom og saa Lyser, Melancthon, ostere Gerhard. Og han anfører disse Mænd som rene Mønstre paa rigtig, dybsindig og træffende Udtæggelse af Guds Ord.

P. I. II.

I Skolebygningen arbejder for Diebliffet nogle faa Mand. Vi vilde mere end gjerne tage fat med en større Styrke, men Midlerne tillader det ikke. Vore Venner maa ikke tage det ilde op, at vi atter minder dem om, at her trænges mange Penge strog. Vi stolede saa vist paa den Subskription, som blev optaget under Synoden, og som skulde betales inden syt Dage. Kun en liden Brødbid deraf blev betalt til den Tid, og endnu er lidet over Halvdelen deraf indkommet. Saadanne Erfaringer er nedslaaende. Men det er vist ikke saameget Mangel paa Midler eller paa Vist til at hjælpe, som det er Mangel paa „Tiltag.“ Der maa nogen eller noget til at give Folk et Pus fremover paa den rette Vej, og, naar de da først begynder, saa gaar det nok.

Nu har vi mange Lotter her, som vi gjerne vilde sælge, men da maa vi have nogen til at byde dem frem. Kunde der nu ikke findes en eller flere i hver Menighed, hvorhen disse Linier maatte komme, som var fliffet og villig til at gaa som Agent for os en Stund, sælge Lotter og tillige modtage Bidrag til Skolen og Abonnenter paa „Herald“? Hvis der skulde være nogen saadan, og vi ønsker mange af dem, saa bedes disse om at skaffe sig Vidnesbyrd om Hæderlighed og Paalidelighed hos nærmeste Præst eller en anden os vel bekendt Person, saa skal vi sende de nødvendige Papirer og sikre Bedkommende en vis Procent af, hvad han saar ind ved saadant Salg. Er der nogen, som af Kjærlighed alene vil befatte sig dermed og altsaa ingen Løn forlange, saa er det saameget bedre.

Kunde ikke en eller anden Menighed stilling sammen og købe en eller flere Lotter? Hvad kunde det staa Menigheden at have en saadan liden Eiendom herude? Den kunde være god at have, naar engang i Fremtiden en trykknende Gjæld skulde betales; eller Menigheden kunde stænke den til en eller anden nyttig Anstalt eller noget lignende. Men, hvordan I end gjør det, saa glem os ikke, det var slemt, om Skolen ikke skulde komme igang inden de næste fire eller fem Maanedes,

Guds Ord og Fornuften.

Jesu-Sangene. Af Kristofer Janson. Disse indeholder ingen Poesi, men som alt, hvad Kristofer Janson i de senere Aar har skrevet, er de et Indlæg mod Ortodogien og Presterne og den kristne Opfatning af Jesus.

„Helt fra Golgatha! Jeg knæler ikke for dig som Gud; men jeg hilser dig som min Høvding, som Verdens Julebud“—

figer Forfatteren i „Fortegnelsen“, og et Sted heder det bl. a.:

„Kom da Prester, jeg ræddes Jer ei, Jesu Ord skal mig nok vise Vej“ osv.

Det er altsaa Kristofer Jansons Religion i Modsætning til Præstene, der udfoldes i disse Sange.

I Ligt, „Hvem er salig?“ saar vi vide, at

„Eolig er ei den, som Frelsens Sten har bundet til Præstens Krus“,

men derimod den,

— som være tør sig selv fra Vester til Øster

som troligt Gud Faders Villie gjør, thi han er min Broder og Søster.“

(Nord v. sten.)

Her har vi altsaa lidt af det Evangelium, som denne Hedenstabels Krøstel forklynder sine Tilhørere. Saadanne Gudsforægters Snat om Religionen ansees af mange som stor Visdom, og dog vil det ofte let vise sig, at meget deraf er Daarlighed, ja strider mere mod sund Fornuft end det, som de Kristne troer efter Guds Ord. Her nægter Kristofer Jansen at knæle for d. e. anerkjende Jesus som Gud, og dog priser han Jesus i høie Ord som sin Høvding og som Helten fra Golgatha. Men dersom Jesus ikke er sand Gud, mon han da virkelig fortjener en saadan Hyldest, som den Jansen yder ham?—Jngen har vel gjort saa dristige Paastande om sig selv som Jesus. Han sagde: „Jeg og Faderen er et.“ „Jngen kommer til Faderen uden ved mig.“ „Mig ergiven af Magt i Himmelen og paa Jorden.“ Han siger, at han paa den yderste Dag skal dø som alle Verden, og han lader sig uimodsaagt kalde Guds Søn osv. Jansen anerkjender ham dog ikke som Gud; han troer altsaa ikke, hvad Jesus siger om sig selv, men hvorledes kan han da prise ham som sin Helt og Høvding? Thi der skal ikke megen Forstand til at iudse at, dersom Jesus ikke er sand Gud, saa maa han have været den grovteste Løgner og Gudsbespotter, som Solen nogensinde har skinnet paa, altsaa slet ikke værdig til noget ærligt og fornuftigt Mennekses Afgjættelse eller Hyldest.

Det er sørgeligt, at saadan grov Fornægtelse af Sandheden kan finde saa mange villige Øren. Man skulde tro, det var unuligt for Folk som var opdragne iblandt Kristne og paa kristelig Vis, at kunne med velberaad Hu fornægte den Herre, som dem købte. Og dog er det maaste ikke saa vanskeligt at finde en Forklaring paa dette Fænomen. En af de vigtigste Aarsager til saadant fuldstændigt Frasald fra den kristne Tro, er vistnok Sekternes Virksomhed. Disse maa nemlig for at finde Støtte for sine forskjellige falske Lærdomme hylde en snævre Opfattelse og Fortsættelse af den hellige Skrift; thi dersom de skulde tage Gud paa hans Ord og tro dette, som han har sagt det, saa blev de jo Lutheranere, og det vil de paa ingen Maade være. Tag f. Ex. Methodisternes. De forkaster som bekendt Skriftens Lære om Næbberens, nægter Jesu Legemes og Blods Nærværelse i Forening med Brød og Vin, spotter Lutheranerne, fordi de ogsaa i dette Stykke hører sig for det, som skrevet staar. Nu kan jo ikke Methodisternes negte, at det, som Lutheranerne lærer, tydeligt staar i Bibelen, men de hjælper sig udaf Vanskeligheden ved at indbilde Folk, at Bibelen maa udlægges paa en fornødig Maade, thi Paulus taler om en fornødig Gudsdyrkelse, se „Vidnesbyrdet“ Ro. 33. I et tidligere Nummer af samme Blad fortæller der, at Sandheden er flersidig—her menes naturligvis den guddommelige Sandhed i den hellige Skrift. Dette forklares da nærmere ved Billedet af en Søjle, som paa en Side er f. Ex. hvid, paa den anden rød, paa den tredje blaa, paa den fjerde sort. Fire Personer staar hver paa sin Side af Søjlen, og hver ser bare den ene Farve osv. Herved har de altsaa givet enhver Lov til at udlægge Skriften, som han finder for godt, har saaledes i Virkeligheden berøvet Guds Ord al Myndighed, og derimod sat sin egen høist usunde Fornuft til Dommer i Troessager. De baner paa denne Maade Veien for Fritteriet, og alt dette under et smukt Skin af Fromhed og stor Zver for Sjælens Frelse.

Denne Methodisternes frivillige Sandhed skal vi forhøventlig senere saa bedre Leilighed til at behandle.

---Fra---

Wittenberg, Wis., til Tacoma og Parkland, Wash.

Efterat have bestyret vor Indianermisjon i Wittenberg Wis., i 6 Aar, forlod jeg med Hustru Skolen den 26 Juli for at drage til Parkland Wash.

Det var baade let og tungt at sige Farvel og drage afsted. Let, fordi vi derved blev befriet for det store Ansvar og den tunge Byrde, som i disse Aar havde hvilet paa os, og vi kunde overlade Arbeidet til yngre og trofaste Arbeidere. Prof. Axel Jacobson, som har været Lærer der i 5 @ 6 Aar er af Kirkeraadet valgt til Bestyrer, og Miss. Hilda Jacobson, som i 3 @ 4 Aar har arbejdet der saa trolig og bevist sin store Dygtighed baade som Lærerinde og Matrone for Pigebørnene, bliver fremdeles i samme Stilling.

De andre to snille og sfinke Lærereinder, Miss Olive Lyhne og Miss Nora Colby, har ogsaa lovet at fortsætte med sin Gjerning. Desuden er en Lærerinde fra Past. J. A. Thorsens Kalb ansat som Lærerinde. Past. Hovde er ogsaa kaldet til Præst og Lærer i Religion og har antaget Kaldet. Saaledes er da Skolen vel forsynet med Lærere og Bethania Menighed og Skolen med Præst. Under saa gunstige Omstændigheder kunde vi gamle, aldersspøge drage bort med Glæde; men det var dog tungt og vemodigt alligevel, thi vore Hjertes er fastknyttet til Børnene, samt Lærere og øvrige Personale. Jeg tror ikke, der var nogen blandt dem, som med Glæde saa os at sige Farvel og rejse bort. Dette kom bedst til syne i Aftedstunden. Heri ser jeg et Bevis paa Herrens naadige Forjættelse, at hans Ord ikke skal vende tomt tilbage men udrette det, hvortil han sender det.

Om vi nu er næsten 2000 Mil fjernet i legemlig Henseende, saa er dog vore Hjertes næse sammenbundne, og vi haaber, at dette Baand aldrig maa sønderslides, men blive alt stærkere og stærkere, indtil vi samles hos Gud i Himmelen.

I St. Paul standsede vi nogle Dage og gjorde nogle smaa Afstikker til Martell, Wis., og Robbinsdale, Minn. for at besøge Slægtninge og Bekjendte. Ved Luth. Seminar var ingen anden af Professorerne hjemme end Prof. Frich.

Onsdag, den 2en Aug. Kl. 9 F. M. bar det afsted vestover med Northern Pac fic "Hurtigtog," og hurtigt gik det ogsaa, thi Fredag Aften Kl. 11 1/2 var vi i Tacoma, Wash.

Vi havde en meget behagelig Kjøretur paa "Pullman Sleeper," og da vi fik gaa for "reduced rate." saa blev Rejsen meget billig.

I Fargo, N. Dak. traf vi, efter A. Tale, Past. Garstad og hans Broder Gjermund med Familie, Hustru og 8 Børn. Han har solgt sin Gaard i Dakota og har allerede kjøbt 6 Lotter, med Hus og Have, i Brookdale, omtrent 1/2 Mil fra Pac fic Luth. University.

Han agter nok at kjøbe en større Eiendom, naar han faar set sig mere omkring.

Efter som man saa ofte har set Reiseberetninger fra Osten til Pacifikkysten om Vandet, Tuneller og Bjergstigninger m. m. saa vil ikke jeg opholde Læserne dermed. Fra Tacoma til Parkland, hvor "B. L. U." bygges, gik vi Lørdag, 2 @ 3 Mil med "electric" Street cars og 4 @ 5 Mil med "Motorline." Landskabet er vakkert, især naar vi kommer op paa Sletterne, der ser ud som smaa Prairier beplantet med deilige Naale-

træer. Den Addition til Byen Tacoma, hvor "B. L. U." ligger og hvor jeg bygger Hus, kaldes Parkland. Dette Navn passer godt til Stedet, der ligner en Park, endstjødnt Mennekehænder ikke har plantet dem. Paa de 4 Lotter, hvor vort Hus opføres, staar 4 vakre store Grantræer i passende Afstand fra hverandre.

Desuden er der flere Træer i Nærheden, der kan tjene som Ly og Prydelse.

Universitetet ligger kun nogle Rods herfra, og vi har en herlig Udsigt baade til dette og til den majestætiske, sneklædte Mount Tacoma. En vakker Bæk, hvorfra Byen Tacoma faar "Citywater" flyder nærved. Dens Bredder er delvis beplantet med Frugttræer, saasom Æbler, Blommer og Bærer. Jordbunden er nok ikke af bedste Slags her paa Sletterne, da den er blandet med Smaaasten, men Træerne voxer godt, ikke blot Naaletræer men ogsaa Løvtræer, bare de faar Lov at staa for Prairieliden og andet. Havejager, Frugt, Poteter m. m. trives ogsaa godt, især naar det blir gjødet og vandet. Det regner ikke meget her i Juni, Juli og August.

Man venter nok, at Byen Tacoma med Tiden skal blive større end Chicago, thi man har udsagt Landet i Bylotter en 10 a 15 Mil fra Sundet og sat Prisene meget høit. Det er derfor ikke saa greit for ubemlede Folk at begynde her som Jordbrugere; heller ikke er det godt for Haandværkere og andre Arbeidere at komme hid nu, da her er jaalibet Arbeide at faa.

Daglønnen holdes oppe nogenlunde, men den største Del af Arbeidsklassen gaar ledig den meste Tid. I Byen Tacoma faar Arbeidsfolk ikke Arbeide mere end en Uge ad Gangen—saa bytter man og tager andre Arbeidere for en Uge o. s. v. Dette gjør man, for at flere skal faa nogen Fortjænt og noget at leve af. Men det er ikke bare i Tacoma, at der er Arbeidsløshed og Pengemangel. Den samme Klage høre fra alle andre Steder, hvor jeg har reist eller, hvorfra jeg har truffet Folk.

Da jeg antager, at Veirforholdet er meget mere behageligt her end i Osten (ikke saa varmt om Sommeren og ikke saa kolbt om Vinteren) saa er det rimeligt, at mange agter sig hid; men hvor gjerne jeg end saa, at ret mange kom, især af vore Troesbrødre og Søstre, som er virkelig interesserede og kunde hjælpe til at opbygge Guds Rie her i Besten, saa tør jeg dog ikke tilraade Folk i Almindelighed at komme saalænge Pengekrisen og Arbeidsløsheden vedvarer. Jeg faar sige som en Mand fra Brooklyn N. Y. svarede da han blev spurgt: hvad Slags By Brooklyn var. "Na Brooklyn er bra nok for den, som har Penge."

De, som har Penge kan kjøbe billigt nufortiden, hvis de vil benytte Anledningen. De kan ogsaa gjøre godt mod sig selv og andre, hvis de vil kjøbe Lotter eller Land af University Association og bygge Hus, thi derved kan de staae Skolen Penge og Folk Arbeide, som trænges meget just paa denne Tid.

Vi har gjort en Reise til Seattle, Everett, N. W. Whatcom, Sehome, Fairhaven og Stanwood. Sidstnævnte er ikke meget af en By, men der omkring ligger nok det ældste og største norske Settlement i Wash. Der er velstaaende Far-

mere, men de har havt et svært Rydningsarbejde at udføre. Landet er meget frugtbar. Jeg tog et Hvedestraa med A fra en Ager, det maalte 6 Fod og 8 Tommer. Aget var i Forhold til Straaet. Det er mærkeligt, at Hvede og Havre kan staa opreist med saa langt Straa og tunge A, men det har vel sin Grund i, at der er saadan en Drevkraft i Jorden og saa lidet Regn paa denne Aarstid. Det har dog regnet lidt 4 Gange i den Tid jeg har været her ved Nysten.

I Stauwood har vore Kirkefolk havt Kirke i længere Tid, men ifjor mistede de den ved Ildbrand. Nu har de bygget en stor og vakker Kirke, der dog ikke er ganske færdig.

Paa Grund af den knappe Penge-tid har Arbeidet paa Universitetet været standset en Tid, men nu har Bygningskomiteen besluttet at det skal fortsættes. To store Boiler sættes just ind nu og den meste Del af Rørledningen er opsat. Radiatorer paa Grunden, men opsættes naar Gulvene er lagt. At det er et stort Apparat vil man kunne danne sig et Begreb om, naar man hører: at det hele koster \$9.000. Disse skal betales i 3 Terminer; den første blev betalt i Sommer, af den anden er over det Halve betalt og den tredje betales, naar Apparatet er prøvet. Bygningen er adskillig større end vort Luther. College og er saa omtrent færdig udvendig med Undtagelse af Døre og Binduer. Disse vil man saa indfat med det første og begynde Indredningen. Løse Materialer til Gulve og "Casings" ligger færdig paa Grunden, og Bath stæres paa Sagmøllen, som tilhører Skolen.

En hel Del Fagmænd gaar og venter paa Arbejde og mange vil tage Halvdelen af Betalingen i Bygninger eller Land, som Skolen eier.

Følge Circulære fra Pastorerne B. Harstad og N. Christensen (Pres. & Sec. "Wac. Luth. Univ. Association") eier Skolen nu over 550 Bygninger og 27 Acres Land, samt Sagmølle og ca. 150 Tusind Fod Lumber. Man kan give fuld "Warranty Deed" paa denne Grundeendom, da der ingen som helst Hæftelse er derpaa. Derimod sthydes der en Bank i Tacoma \$6.000 og den har "Mortgage" baade i Skolebygningen og de 24 Acres, hvor paa Bygningen staar. Disse Penge ere forsalde. Men denne Banks Embedsmænd har sagt og siger fremdeles, at vi behøver stet ikke at være ængstelige for at den skal gaa fallit eller, at den skal kræve Pengene tilbagebetalt i en Fart—den vil, som rimeligt kan være, have dem beroende der, thi den har god Sikkerhed og 10 pr. ct. Renter.

Synes Du ikke, kjære Ven af Skolen og som kan afse Penge, at Du bør hjælpe til, at i det mindste, Laanet til Banken maa blive betalt strax saa at ikke \$600—til skal bortkastes? \$600 er allerede gaet, da Pengene har staaet et Aar.

Navnte Circulære var udsendt som et Bønnskrift til dem, som ikke havde oplyst hvad de paa Synadensmødet i Chicago havde lovet, nemlig inden 60 Dage at sende \$100. Disse Løfter har Korporationen stilet paa med megen Tillid, men ikke en Trebiedel deraf er til Dato indfriet. Dette er en af de største Skuffelser, som har mødt den under dens Arbejde. Nu maa ikke vore Venner drage den Slutning, at der

ikke sthydes mere paa Bygningen end \$6.000 i Banken og 4 a 5000 for Barneapparater. I Circulæret hedder det videre: "Bisnok sthyder vi ikke saalidet til vore Venner hist og her i Samsundet, og derfor er det, vi saa gjerne vilde betale Gjælden til Banken, for at al vor Eiendom kunde holdes fri for alle Hæftelser og alle vore Venner have samme Afgang til den Eiendom, hvori de har lagt Penger. Korporationens Embedsmænd anser sig som saadanue, der holder Eiendommen in trust for dem, som har hjulpet os med Penge. Og med denne Betragtning og med saamegen værdifuld Eiendom uden større Gjæld, end vi nu har, anser vi det ikke for Synd eller Slam, om vi maa laane mere for at saa Anstalten i Gang. Og vil De nu hjælpe til ved at sende de paa Synoden lovede Betsb, da er der godt Haab om, at vi kan saa en Del af vor Skole i fuld Stand og begynde en Vintertermin dette Aar."

Nu vil enhver indse, at det bedste vilde være at saa hele Bygningen i fuld Stand i Høst og saa den indviet, og at saa mange som ønsker at komme paa Skolen, kan saa Plads. Her er Gutter, som er komne langveis fra og har ventet snart et Aar i Haab om at saa begynde paa Skolen.

En anden Ting, som burde paa sthynde Arbejdet fuldsørelse er, at nu er alle Ting billige og Arbejdsfolk gaar og venter at saa Arbejde, men Spørgsmaalet, især for Bygningskomiteen er: Løser vi gaa i vei med det Maal for Die at saa den hele Bygning istand dette Aar, siden vi allerede sthyder saa mange Penge? Bli det ikke at trække for store Begler paa vort Kirkefolks Offervillighed? Mit Daste og Bøn er, at mange maatte svare Me i til det sidste Spørgsmaal ved strax at indsende megen "Klingende Røgt."

Kjære, uudslyd, at jeg, som har været her saa kort Tid, drifter mig til at skrive saaledes til Eder! Men det er gjerne saa, at naar man betragter Tingene paa vort Hold, saar man et andet Indtryk, end naar man ser dem fra det tjerne.

En Ting sthyder jeg endnu at oplyse om. Mens jeg var i Nsten blev jeg spurgt om, "hvilkken Sikkerhed, man kan de saa, naar man vilde laane Universitetet Penge?" Paa dette Spørgsmaal kunde jeg ikke da give noget bestemt Svar, men nu, efter at være blevet bekendt med Sagerne, vil jeg sige: Du saar al den Sikkerhed, som Du kan ønske, ved at tage "promisory note" af Korporationen. Om jeg havde \$10.000 at laane bort, vilde jeg ikke ønske mig bedre Sikkerhed.

Hvis nu nogen af vore Penge-mænd, eller flere tilfammen, vilde laane Skolen \$6.000 med det bestemte Paalæg at Gjælden til Banken skulde betales med disse Penge, saa løser jeg indestaa for at saa skal se, ogsaa vilde man opnaa det store Gode at saa hele vor værdifulde Skoleeiendom fri for Pantobligationer.

Barthland, pr. Tacoma, Wash. 15 Sept. 1893.

T. Bar sen.

— Hvad er lettest? Da En spurgte Bismanden Charles om, hvad der var lettest, sparede han: "Det vanskeligste er at lære sig selv at kjende, og det letteste er at finde Feil hos Andre."

Kirkelige Nyheder.

Omkring Pac. Luth. University har der bosat sig ikke saa-faa standbaviste Familier, hvoraf, de fleste synes at være virkelig interesserede. Der har ogsaa været sørget for en nogenlunde regelmæssig Betjening nu i en halvandet Aar eller længere. Desuden har man i over et halvt Aar haft Samtalesteder dels Søndags Eftermiddag, dels Onsdags Aften, hvori man har talt om flere af de Ting, som en Kristus mest trænger til at lægge sig paa Hjerte. Hensigten med disse Steder var ikke bare den gjenfaldige Betærelse og Opbyggelse, som vi saa vel trænger til, men ogsaa, at vi kunde lære hverandre nærmere at kjende, og end vi sluttede os sammen til en Menighed. Dette var især gaadligt, da ikke alle, som bor her, har tilhørt Synodemienigheder i Osten. Vi tænkte da, det var bedst, at de paa Forbaand, blev bekjendte med Synodens Være ialfald i enkelte Stykker, saa vilde der være mindre Grund til Klage siden. Smidertid er disse Samtalesteder nu indstillede indtil Minigheden er organiseret, hvilket med Guds Hjælp vil ske i en nær Fremtid.

Vi har ogsaa haft den Lykke at have en Skolelærer iblandt os, nemlig Hr. Th. Midtlyng, som er kaldet til Lærer ved den Børneskole, som tænkes oprettet i Forbindelse med Højskolen. Han holder Skole her i Parkland i sex Uger i Sommer. Dereser en fire eller fem Uger i Tacoma og nu her igen, hvor der er subscriberet til to eller tre Maaneders Skole. Børnenes Antal er lidet, forleden Sommer 8, nu 14 eller 15, det er ogsaa ondt for Penge, men Læreren er nøjsom, og vi, som trænger hans Hjælp erkjender det som vor Pligt at give vore Børn en kristelig Opdragelse.

Hemmelige Selskabers Velgjørenhed.

Mange bra Folk drages ind i hemmelige Selskaber. Drivkæren hertil er især dette, at de renter sig god Understøttelse og Hjælp i Tilfælde af Sygdom eller Dødsfald i Familien. Det er nemlig blevet meget almindeligt at betragte hemmelige Selskaber som gode Hjælpeforeninger.

Men er dette en rigtig Betragtning? Hvad siger Frimurerne selv herom? Ved Indvielsen af et Frimurertemple i Little Rock, Arkansas udtalte „Broder“ A. B. Grace blandt andet følgende:

„Indenfor enhver underordnet Voge i denne Stat, gives der uden Tvivl en Frimurerente, som virkelig er trængende, eller et forældreløst Barn, som burde næres, klædes og opdrages. . . Hvad gjør vi? Vi har henved 450 Voger og mere end 13 Tusinde sunde og kraftige Frimurere i Arkansas, aligevel har vi at berette, at vi og det hovedsagelig ved enkelte Personers Bestræbelser, i de sidste ti Aar har opholdt og opdraget kun et forældreløst Barn. Og i det samme Tidrum har vi, efter hvad Sekretærens Bøger udviser, udgivet omtrent femti Tusinde Dollars for at bestride dette store Selskabs aarlige Forretninger. Overveier dog denne Sag.“ Dette siger en Taler sine Vogebrødre lige i Ansigtet. Og dog lader mange sig indbilde, at disse Selskaber er ypperlige

Hjælpeforeninger.

Vil man undersøge hvor store aarlige Udgifter hvert Medlem af sige Selskaber har, da skal man finde, at de er ganske betydelige, og at Hjælpen, som ydes, fornemmelig bestaar i kostbare Begravelser, hvorved de faar averteret sig som meget medlidende og hjælpsomme Folk.

Kongen og Bagerne.

Kong Alfons af Aragonien, som var en god og from Mand, hørte til sin Sorg, at Bagerne—de yngste Tjenere—ved hans Hof aldeles havde ophørt med at bede Bordsbænken før og efter Maaltidet, ja, at de hverken bad sin Morgen- eller Aftenbøn, og han besluttede at give dem en Tilrettevisning. En Dag modtog disse Bager en Indbydelse fra Kongen til at spise til Middag med ham ved hans eget Bord. Henrykte over denne Væere og især deres bedste Klæder traadte Bagerne ind i den kongelige Spisestue. Deres Bladse blev dem anviste, og Kongen satte sig tilbords med sine Gjæster.

Under Maaltidet hændte det sig til Alles Betyrrelse, at en Tigger kom ind i Salen og trods sine snavsede og pjaltede Klæder trængte sig frem til det kongelige Taffel, satte sig ned og uden at gjøre nogen Undskyldning eller bede om Forlov begyndte at spise og drikke af Hjertens Lyst.

Bagerne, som vore yderst forbausede herover, holdt sine Dine sæstede paa Kongen, som ventede de hans Befaling til at kaste den ubudne Gæst ud. Men Kongen havde selv forordnet, at Tiggeren skulde komme paa denne Maade, og sad derfor rolig og uden at sige Noget og saa paa, hvorledes denne spiste og drak. Til sidst, da Tiggeren havde faaet sig et grundigt Maaltid, reiste han sig og gik uden med et Ord eller Mine at have talt til Kongen og hans Hof for Festmaaltidet.

Da sagde Kongen, idet han vendte sig til sine Bager: „Naa, hvad synes I om den Mand?“

„Deres Majestæt,“ svarede de, „vi have aldrig seet nogen mere uhøflig, graadig og utaknemmelig Gæst end denne Tigger.“

Da Kongen hørte dette Svar, reiste han sig op og sagde med høi, alvorlig Stemme, saa Alle kunde høre det: „I have selv været lige saa raa og utaknemmelige som denne stakkels Mand. Hver Dag har en langt større Konge end jeg givet Eder Føde. Eders himmelske Fader har givet Eder suldt op af Alt, men I have ikke takket ham; hverken Morgen, Middag eller Aften have I tænkt paa Giveren af alle gode Gaver.“

De unge Mænd hlevne røde af Undseelse og sneg sig bort uden at sige et Ord; men der fortælles, at de fra den Dag af ikke nogenfinde glemte at takke Gud for hans Gaver og bede om hans Betsignelse, saaledes havde Kongens alvorlige Betilten virket. (Efter „Barnens vän.“)

Om Skriftens Inspiration.

(Af W. M. S. Petersen, lutherisk Præst.

Pris 30 Cents, Luth. Publ. House, Decra, Iowa.)

Pastor Petersens Bog om Skriftens Inspiration bærer Spor af at være af en stiltig Granstør og sødt Sjælesørger, som er fuldt og fast overbevist om Skriftens Oprindelse fra Gud.

Indsenderen har læst Pastor Petersens Skrift med stor Interesse og fik et særdeles godt Indtryk af det. Det høje og vigtige Emne er behandlet med stor kristelig Omhu, Sproget er let og enfoldigt, saa enhver kan forstaa, hvad han skriver. Man føler ubilkaarlig, at her er det en ældre, alvorlig Kristne, som taler til Lærdom og til Troens Belysning. En Præst, som før var lidt vållende i Læren om Skriftens Inspiration, fik ved Læsnngen af Petersens Bog et klarere Syn paa denne Hovedsag i vor Kristendom. Ja jeg er vis paa, at enhver Kristen vil læse Bogen med stort Udbytte. Skjønt jeg selv er Præst og ofte har hørt og læst læde Afhandlinger om denne Troesartikel, læste jeg denne Bog med Gavn og Nytte, og jeg tar ikke i Betænkning at anbefale Bogen saavel til Præster som til, Børgfolk. Titelen med det latinske Ord til Slut skal ikke skræmme Nogen, thi Petersen har meget let for at gjøre sig forstaaet, baade naar han prædiker og skriver, og hans Bog er vel ogsaa især beregnet paa Menigmand; men derfor er den lige værdifuld for hans Embedsbrødre. Man føler Forfatterens Belæstthed næsten overalt og de talrige Citater er baade træffende og aandrige. Første Del indeholder Hovedbeviserne for Skriftens Inspiration. Efterat saa Læseren har faaet en fast Grundvold at staa paa, fører Forfatteren ham med sig paa Spor efter Bildfarelse og Vantro, som gjendrives og afvises med klare og indlysende Grunde. Bogen, har ogsaa det Fortrin, at den fører ind i Guds Ord og indgyder os Kjærlighed til vor Bibel. Kjære Læser, jeg raader dig til at læse denne Bog, køb den straks.

Den vil bringe dig langt større Betsignelse end Romancer af vor moderne Digtning. Thi den vil føre dig ind i Guds aabenbarede Ord, læs Bogen med Opmærksomhed flere Gange, det vil lønne Umagen. — Bogen har ogsaa faaet mange rosende Anmeldelser i diverse Blade. L.

Aftensuk for Gern.

Min Time slaar, jeg tvivler ei;
Men at! jeg ved ei naar.
Hvor Mangen døde, ung som jeg,
Og nu for Herren slaar.
Min Vandringstid jeg bruge vil,
Mens endnu Dag det er;
Har Graben for sig lukket til,
Da vent ei Naaden der!
Jeg ligger, Herrel for din Fod
Og klager dig min Nød;
Udsket min Synd i Jesu Blod
Og styrk mig i min Nød!

: Metropolitan Savings Bank. :

— För haldet —

Tacoma Building & Savings Association.

19-P-A-N-S-B-A-N-K

(Incorporeret 1887.)

Theaterbygningen Gjør't af 9 og C St.

Åben daglig fra Kl. 10. til 3.

Fredag fra Kl. 10. til 1. og 6. til 8. Aften.

Indbetalt kapital	\$100,000
P. H. Casar.	President.
C. W. Enos.	V. President.
Das. Le P. Johnson.	Secretary & Treasurer.
Ole Selvig.	Ass't Cashier.
Directors.	

Dowmer C. L. Stiles, C. W. Griggs, J. W. Anderson
G. L. Holmes, Theo. Doomer, Geo. H.
Eaton, P. H. Casar, C. W. Enos,
Das. Le P. Johnson.

6 per ct Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Jule og Oktober. Pengene udsaaes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvilkår. Undisninger paa alle Stedri i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

Kjøb Eiendom i Armour Addition

af Pacific Lutheran

University Association

Stolen eier nu selv nogle hundrede Byggetomter ganske nær Bygningen. Jernbuen gaar midt igjennem Armour Addition. Det er særdeles vakkert og slette Lotter, som bydes tilsalgs, og enhver, der nu kjøber Eiendom af os, bliver Eier af en sund og værdifuld Byggetomt, og hvad der betales for den, anvendes til at fuldsøre Bygningen med. Vi sælger fremdeles for \$100 per Lot, mod kontant Betaling. Paa Genstand forlanges \$110 per Lot. Saasnart Botten er betalt, gives Warranty Deed af os.

Vi trænger mange penge til Bygningens Fuldsørelse endnu. Skriv til Pac Luth University Association, Parkland, Pierce Co. Wash'n.

Fko og Stovler

Til billigste Priser og af bedste Sort hos
S. Olsen, 1912 Jeff. Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of cost

følges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med med de høje Priser," siger S. Olsen, Herald anbefaler paa det bedste.

The Lutheran University Herald.

udkommer to Gange om Maanednen og koster for
sluvis 50 cents per Aar.

Adresse: "The Lutheran University Herald" Parkland,
Pierce Co. Wash. Redaktør: N. Christensen.

Subskribentsamlere saar paa 5 betalende Abonnenter den 6te
fril. Send ind fraks Penges for en Aargang, 50 cents.

Entered at the post office at Tacoma,
Wash., as second class matter.